

החשד, שהמדיע נמ/29 הוא האיש שביצע את הרצח. חשש זה לא התעורר דווקא אצל פינקס, אלא אצל חוקר אחר, בשם אליהו ששון. כתוצאה מכך נעצר עקביו, נחקר, הועמד לדין והורשע בבית-הדין שבהן מחווי.

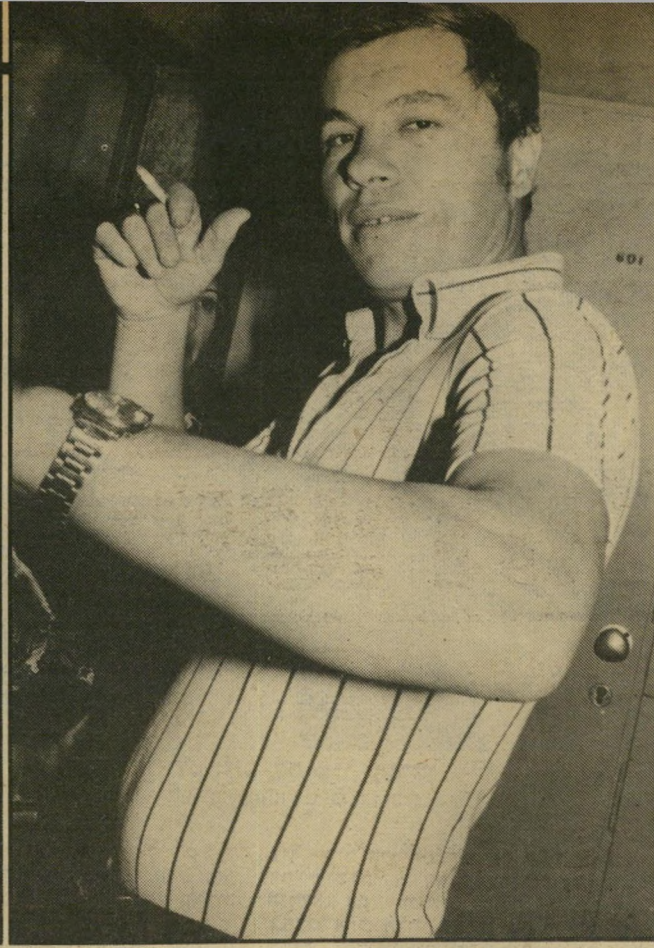
הצעה

ללכוד פורצים

ה שופט העליון דב לוי, שכתב את פסק-הדין המזכה, שעליו סמכו ידם גם שני השופטים העליונים האחרים שישבו בעירעור, מתייחס לנסיבות שבהן התעורר החשד:

"נאמנים עליו, כשם שהיו נאמנים על בית-המשפט בדרגה הראשונה, דבריו של החוקר ששון, שכשנה לפני מעשה הרצח דיווח לו המערער, בהיותו מודיע משטרה, כי בדירת המנוחה פסטרנק מצויה קופה חבויה. הוא הציע או להביא ללכידתם של פורצים, בכך שיעודדם לבצע פריצה לאותה דירה ולתופסם בכך. הצעתו נדחתה.

"בהתקדם החקירה במיקרה דנו, התברר מעדות הגברת מאירי, בתה של המנוחה, כי זמן קצר אחרי ימי-השיבה, ביום ה'2 באפריל 1980, גילו דבר שלא היה ידוע להם קודם לכן, כי בארון הבגדים של המנוחה חבויה קופה, שהיתה פתוחה וריקה. גילוי זה הדליק אור אדום אצל ששון, שמא המערער מעורב במעשה. המערער שותף בחקירה כמודיע ודיווח לחוקרים על חשדות נגד מיספר ניכר של אנשים, כאילו הם מעורבים במעשה. חקירתם של אלה הפריכה עד מהרה את החשד, לכן סבר ששון, שאולי המערער מאחז עיניהם והוא עצמו ביצע את המעשה. סופו של דבר, שהצליח לשכנע את פינקס,

יצחק עקביו בן ה'38 מדגים כיצד שבר את האזיקים, בעזרת וו חיבור של צינור השקיה, בעת שנמלט.

מתח בית-המשפט על דרכי החקירה של המפקח גרשון פינקס, שהוטלה בינתיים לדרגת-פקד. השופטים ביטלו את ההודאה שגבה.

על סמך כל אלה הרשיעו השופטים ה' מחוויים אלישע שיינבוים, אברהם מלול ויעקוב קדמי את הנאשם בעבירת רצח וגזרו עליו מאסר-עולם.

"אני

חף מפשע!"

בית-המשפט העליון קיבל את טענת הפרקליט לידסקי בעירעור, ו' קבע כי העד אלברט מורחי הוא שקרן ואדם בלתי-אמין לחלוטין, שאי-אפשר לסמוך על דבריו. לגבי החותמת סעדה דחבש והאשה רחל, קבע בית-המשפט שהן היו שריוות בסיכסוך עם הנאשם, ולכן יש לכך השפעה על אופי עדותן. השופטים ביקרו במיוחד את עדותה של האם, וקבעו שהיא מבולבלת ובלתי-יציבה.

אחרי שהפחיתו במידה ניכרת, בנימוקים ארוכים ומפורטים, את מישקלן של ה' עדויות, קבעו השופטים ששאר הראיות, גם אם יתקבלו במלואן, אינן מספיקות כדי להרשיע את המערער. הם הדגישו גם את העובדה שנכדה של הנרצחת, אלון פסטרנק, לא זיהה את עקביו, כשתמונתו הוצגה לפניו, ביחד עם תמונות של אנשים אחרים.

לפיכך, זיכו השופטים את עקביו וציוו לשחרר אותו. לעורר-הדין צבי לידסקי היתה זו ההצ'חה הגדולה ביותר בקארירה בת 24 שנים. על כך הוא זכה לברכות משופטים ופרקליטים כאחד.

אחרי זיכרון אמר עקביו ל"העולם הזה":
אני חף מפשע. אבל עשיתי צחוק מכל המישטרה. הצלחתי לברוח להם בזמן ה' שיחזור, כי השוטרים רצו לכיוון פת, שאני הצבעתי עליו ואמרתי להם שהכסף שם. תיכנסתי את הכל מראש כדי לברוח. בזמן שהם רצו לעבר הפת, הם השאירו אותי לבד. אמרתי להם ביי-ביי וברחתי. היו שם בערך עשרה שוטרים. עד שהם הספיקו להבין מה קורה, כבר נעלמתי להם. הדיים שלי היו כבולות באזיקים. נכנסתי לתוך הפרדס ושברתי את האזיקים על וו של צינור השקיה. אחר-כך טיפסתי על עץ וקפצתי למרחק 10 מטרים לתוך שיחים. כדי שהכלבים של המישטרה יאבדו את העיקבות שלי. במשך ארבעה ימים כל המישטרה חיפשה אותי ולא הצליחה לתפוס אותי, עד שהסגרת את עצמי. היו חשוב לי שכולם יידעו שאני לא מודיע של המישטרה. כל זה היה שקר, ואני גם לא נרקומן. נגמלתי. לא רצחתי את הזקנה, ובכלל, לא ידעתי אפילו איפה הבית שלה. אני מתכוון לתבוע פיצויים על העוול שנגרם לי. ירסי היימן

בזכות עדותו של האסיר אלברט מורחי, שהועבר על-ידי החוקרים לתאו של עקב' יוב, כדי שימסור אותו בלשונו. הוא העיד כי הנאשם גילה לו פרטים על הרצח.

בין עדי-התביעה היו גם אשתו של עקביו, רחל, ואמה, סעדה דחבש. האשה העידה, כי בעבר, כשהיא ובעלה טיילו בקירבת בית המנוחה, נעלם הבעל לפתע וחזר כשבידיו עציץ פרחים. מכיוון שהיה ידוע שבמירפסת ביתה של הקשישה היו עציצי פרחים כאלה, היתה זאת הוכחה שהנאשם גנב ממנה בעבר פרחים, ומתוך כך עולה שהכיר את הבית, למרות ש' הכחיש זאת.

החותמת העידה, שהנאשם סיפר לה בשעות אחר-הצהריים של יום הרצח,

הפרקליט
עורך-הדין צבי ל' דסקי זכה לברכות מפי שופטים ופרקליטים כאחד, על הצלחתו.

פרטים מדויקים על מהלך הרצח, עוד לפני שהדברים פורסמו בכלי-התיקשורת, ולפני שעקביו שוחח על כך עם המפקח פינקס, כך שלא היה יכול לדעת אותם, אלא אם לקח חלק במעשה הנפשע. לעדויות אלה הצטרפו כמה ראיות נ' ספות. אחת מהן היתה העובדה שרגליה של המנוחה נכללו בקשר מיוחד, הנקרא "קשר סוסים", משום שנהוג לקשור בו רגלי סוסים. הוכח שלעקביו היה בעבר דוכן למכירת אבטיחים, שם החזיק סוסים, כך שידע כיצד כובלים סוס. בית-המשפט גם ייחס לחובתו של ה' נאשם את הפרחת האליבי שהציג, ואת עדות החוגר ששון, שעמד על כך ש' עקביו ידע על הקופה הנסתרת, שעליה סיפר לו בעבר, למרות שהכחיש זאת במישפט.

"מה? אני?"
שואל יצחק עקביו, הנראה על רקע ביתה של הנרצחת, ברחוב פרומקין 4 בפתח-תיקווה. לדבריו, הוא חף מפשע. הוא טוען, שכלל לא ידע היכן נמצא הבית ולא הכיר את הזקנה, וכי נעשה לו עוול.

בהיפתח מישפט הרצח בבית-המשפט המחוזי, הציג עקביו אליבי: הוא טען שהיה בשעת הרצח המשוערת — 10.30 בבוקר — בביקור אצל ד' הירשנזון, אליבי זה הופרך במהלך המישפט.

החוקרים במישטרה פתח-תיקווה הצלי' חו להוציא מפי עקביו הודאה ברצח, והוא אפילו יצא עם החוקרים לשחזר את מהלכי הרצח. אולם בעת שהובילם לפרדס, ב' סמוך לפתח-תיקווה, שם, לסענתו, החביא את שלל התכשיטים והכסף שגנב מבית הקשישה, הצליח לברוח מהם ולהיעלם. הוא הסגיר את עצמו כעבור כמה ימים באמצעות עורך-הדין צבי לידסקי והעיתור גאי יחזקאל אדירם.

במהלך מישפט זוסא, שהתקיים בבית המשפט המחוזי, קיבלו השופטים את טענות הסניגור לידסקי, כי ההודאה, וה' השיחזור שנערך בעיקבותיה, הוצאו מ' נאשם באופן בלתי-חוקי, והחליטו שאינם קבילים כראיה. בית-המשפט אף מתח ביקורת חמורה על שיטות-החקירה, ובמ' ייחד גינה את דרכיו של המפקח גרשון פינקס.

כתוצאה מכך התערער ביסס התביעה, שכן השופטים קיבלו על עצמם להתעלם מההודאה והשיחזור. אולם ההרשעה התאפשרה בכל זאת.

כ' יש ממש בחשדותיו ואו נעצר המערער ונפתחה חקירה נמרצת ונוקשה נגדו. "המערער בעדותו, שאינה מעוררת ר' שם טוב ואמין, התכחש לחלוטין שידע על אותה קופה, או שידע על דבר קיומה של אותה קשישה פסטרנק, או שידע את מעונה שברח' פרומקין בפתח-תיקווה. ל' בריו, אכן הציע לטמון פח לפורצים, אך לא בדירה ברח' פרומקין, אלא בדירה ברח' פינסקר. חוקרי המישטרה שוללים גירסה זו מכל וכל.

"התכחשות זו של המערער לידיעת כתובתה של המנוחה והקופה החבויה ב' דירתה, מחשידה — מחשידה מאוד — את המערער."

אולם לבסוף, למרות החשד הכבד, ה' לטו השופטים העליונים לבטל את הה' שעה ולזכות את עקביו. הסיבה לכך מנומקת בפרוטרוט, בפסק-דין הבנוי לת' פיות, המשתרע על-פני 33 עמודים. במהלך חקירת רצח הזקנה הרשע עקביו בתקיפת ד' נטי הירשנזון, רופא מקופת-חולים בפתח-תיקווה, שנמנו היה מקבל מירשמים לתחליפיים. בהיותו נרקומן, על כך הוא נדון לשלוש שנות מאסר, מהן שנה וחצי בפועל. החקירה ההלכית המישפטית בתיק הרצח המשיכו להתנהל נגדו, תוך כדי תקופת מאסרו.